

DEN ČTVRTÝ

TADY NEJSME DÍVČÍ ŠKOLA • HEYDRICH OPĚT NA HRADĚ
• PODCHLASTEJ JI, ABY BYLA POVOLNĚJŠÍ • POMOHLA BY
POHŘEBNÍ SLUŽBA • ŠUPITO PRO PIVO!

Když ráno vyjdu na terasu, zděsím se, protože po zahradě běhá Laco ve svém tradičním (ne)oděvu, vydává opičí zvuky, nad hlavou drží mého syna a tomu teče z pusy krev.

Pak mi dojde, že se Bárt směje – ten osmdesátiletý puberťák mu narval pusku kečupem.

Když mě Bárt zaznamená, praví, že mi něco důležitého musí říct, a tak jsem jedno ucho.

„Soused je čulanec,“ ukáže směrem k Josephovi, který našťestí ráno vždycky vyspává, pročez neotravuje naše smysly.

Možná proto bývá Laco po ránu nejveselejší.

„Tím čulancem jsi mě potěšil,“ ocení Bárta, „seš bystřej kluk, ostatně kdybych měl pušku, byl by tak kvalitně mrtvej, že by se nikdy neprobral; celej život až do smrti už by byl mrtvej – ten by se dokonce i živil tím, jak je mrtvej! Tohle ty ještě nepochopíš, bráško,“ dodá pak k Bártovi něžně jako nikdy, „ale komunista, to pro nás vždycky byla kurva spojená s ruským blbem – a já ti říkám, že kdyby tady byl komunismus, tak pan Čulanec by v něm dělal největšího udavače... Ale hlavně jsem ti chtěl říct něco jinýho – nesmíš pořád koukat na pohádky, aby se z tebe nestal Ray Charles.“

Když se nedočká reakce od malého, zkusí to i na mě:

„A ty víš, proč Ray Charles neuměl číst noty? Ne? Protože byl černej!“

Ale jo, tomu se zasměju, byl dobrej.

ZÁVISLOST NA TRUMPETĚ. „O slávu nestojím, zásadní je pro mě samotné hraní. Plus to, abych hrál trošku dobře.“

Bárt se zeptá, nešli-li by přece jen pustit televizní Mimoni, a Laco vysvětlí, že to bohužel nepůjde: „Ráno jsem viděl jednoho chlapa, jak odnáší všechnu elektriku z našeho domu v kýbli.“

Hoch smutně zasmrká a Laco spustí desátou variaci na tradiční téma: „Hele, my tady nejsme dívčí škola, vyvezeme tě na nádraží, kde zůstaneš, a my mizíme pryč – přijedeme za týden, a když tam nebudeš, je to tvoje věc...“

V tu chvíli se na zahradě objeví i Moon: „Mlč už, Laco,“ políbí svého muže, „ty dědku jeden protivnej!“

Opravdu jsi v šedesátých letech přespával na nádražích?

No jasně, já jsem ti ještě nevyprávěl o Liborovi Fároví?

Zatím ne, ale vím, o koho jde.

Skvělejší výtvarník a velicej kámoš – byl takovej dlouhej, důstojnej a koktal. Na sobě měl celý život pořád stejný kostkovaný sako, a hlavně takový řeči!

Kam jste chodívali pít?

Nejčastěji k Netukům na Vinohradech, což byla naše centrála kousek od budovy rozhlasu, kde jsme vždycky prochlastali výplatu.

Fára byděl kousek a jednou říká: „Budeš spát u mě, snídani dostaneš do postele, takovej ko-komfort jsi ještě nezažil, to bude jak pětihvězdičkovéj ho-hotel.“ Tak dobrý.

Vyšlápli jsme k němu do posledního patra a klíček nešlo zastrčit do zámku, protože ta jeho stará ho měla ze druhé strany. Takže zvonil a ježibaba vylezla: „Ty seš zase nalitej, dobytku, a ještě sem přiveď toho ožralýho Slováka?“ vytlačila mě, zabouchla dveře a já šel jako obvykle spát na nádraží Těšnov...

Fára byl absolutně náš člověk, měl rád jazz, kvůli tomu koktání jsme mu říkali Jean Cocteau: „Po-po-pomocná sílo, pojď sem!“ říkal číšníkům, kteří ho trochu znali, objednal si „Ho-ho-holandské zátiší“ a oni mu přinesli malý pivo a velké rum.

Ale chodívali jsme chlastat taky do Blatničky – postávali u výčepu, bavili se o Cliffordovi nebo Coltranovi, a najednou se k nám přifařil takovej čurák: „O čem to kecáte?“ Odsekli jsme, že o muzice, a on hned: „Člověče, já teď poslouchal novou Vondráčkovou a...“ A Libor ho hned přerušil: „Pojď sem blíž!“ Chytl ho za hlavu a říká: „Tohle není hlava – to je operetka.“ Génus! Nic takovýho nevymyslíš!

Pokud vím, Fára byl blízký přítel Václava Havla.

To byl, ale mně Havel nikdy moc nesesdl.

Já vím – neposlouchal jazz.

To samozřejmě taky, na muziku byl tupej, nedostal se dál než k pojebaným rockovým písničkám, ale mně vadily jiný věci.

Fára měl po smrti v galerii Ve Smečkách výstavu, tam Havlovi říká: „Tak co, Venco, jak je?“ A on: „Snad pan prrrezident!“ Nevím,

jak to myslel, ale podle mě to byl vždycky nejvíc ze všeho rozmazlenec z bohaté rodiny, tak jsem mu řekl jen poslední dvě věty: „Víš co? Chod' do piči a neráčkuj, ty hradní trpaslíku.“

Musíš uznat, že třeba tady v Americe nám udělal po převratu dobrou reklamu.

Dejme tomu, ale taky napáchal dost hloupostí a já ti garantuju, že kdyby se objevil třeba v Martině, tak ho lidi zbijou.

Bývala tam obrovská fabrika na tanky, pracovalo v ní pětadvacet tisíc lidí, jenže Havel přišel a řekl, že jsme demokrrratická země, takže teď nebudeme žádné zbrrrraně vyrrrrábět.

Všichni přišli o práci a kšeftu s tanky se okamžitě chopil Američan...

Zemana neznám, na první pohled taky mluví jako blb, ale úplně hloupej asi není, když dává jasně najevo muslimům, aby se Čechám radši vyhýbali – v tom s ním souhlasím.

Ty se ale musíš znát dobře s Klausem!

To jo, Klaus je můj kamarád, tykáme si, na jazz on chodil vždycky, a když byl prezidentem, zahráli jsme si občas na Hradě.

Jednou tam udělal výbornou scénu Vaicův spolužák Heydrich, co už umřel na rakovinu, ale býval to strašně šikovnej elektronik, kterýmu ve sklepě vrhaly žárovky miliony wattů na marihuanu, ovšem spotřeba elektriky nebyla žádná, protože se Heydrich prokopal do země a napojil na nějaký kabel, který vedl do vesnice nebo co, prostě figurka, a navíc opravdu vypadal přesně jak Heydrich.

A teď to poslouchej – než začal náš koncert na Hradě, v sále bylo úplně plno, jen v první řadě jedno místo volný, takže si Heydrich samozřejmě sedl na místo pro prezidenta, načež kytarista Krysa začal skandovat: „Heydrich opět na Hradě!“ Půl hodiny jsme pak nebyli schopní hrát... Podívej, první letošní rajče dozrálo, nechceš ho?

Ochutnej ho ty.

Já nemůžu – schramstne ho Bárt.

Já měl pocit, že se cpeš ovocem a zeleninou od rána do večera.

Rajčata já nesmím, kamaráde, mám na ně příšernou alergii, ale zjistil jsem to až nedávno.

Stávalo se mi, že jsem se ráno normálně rozehrál, šlo to dobře, ale po snídani jsem najednou nemohl zahrát ani dvě noty – na držce sice nebylo nic poznat, ale svaly uvnitř na několik hodin ochrnuly.

Nechápal jsem to, říkal jsem si, jestli nemám špatný nátisk, ale v místní lékárně pracuje kámoš Mike, tak za ním jdu a vysvětluju, že mě bolí pusa: „Strašně blbě se mi hraje!“

Mika zajímalo, co jsem ráno žral, já to začal vyjmenovávat a on mě zarazil u slova rajčata: „Aha, tak to budeš mít alergii na ně.“

Tenhle Mike hraje na trombon a potíže s rajčaty měl taky – díky bohu, že na to přišel, protože mně se ti stávalo, že jsem se postavil na pódium a najednou nemohl zahrát ani Hoří...

No ale úplně nejhorší na světě je opar – s tím ti po minutě nateče držka, nezahraješ ani tón, a pak o tobě nějakéj vypatlaněj českéj novinář napíše, že seš legenda.

Ty už legenda jsi, Laco. Promiň.

Ne. Já jsem hovno. Ale možná jsem přesnej opak tady souseda, protože on si myslí, že je něco.

Lidi, co jsou naprostý hovno, si o sobě strašně myslej – to už mám vyzkoušený. Mozek jim neřekne, že jsou hovno, nefunguje v něm kolečko, které by jim to vyzradilo...

A mně to vtloukal do hlavy i můj životní učitel, fantastickéj trumpetista Carmel Jones, se kterým jsem hrával v Německu. „Hele,“ říkával, „až se ti začne líbit tvoje hraní, tak se na to vyser – potom už se dál nedostaneš.“

Tomu nerozumím. Ty nemáš pocit, že hraješ dobře?

V ideálním případě si říkáš, že špatně nehraješ, a zároveň jasně víš, že je co dotahovat – jasně, u Clifforda Browna, Coltrana nebo Adderleyho byla dotažená každá fráze až do konce, ale takových lidí je na světě málo.

U oběda napjatě poslouchám Moon a zajímá mě, jestli se Laco bude bránit. Nadhodila nečekané téma: „Já mám kolikrát strach, že mě zavrou za domácí násilí, protože co my dva tady předvádíme! Na tý pumpě, jak jsem tě málem vykopala z auta!“

Laco ji povzbuzuje pohledem.

„Byli jsme na Floridě, tam je vůbec nejrušnější křižovatka před dálnicema, z nichž jedna byla zpoplatněná a druhá ne. Laco padesát centů na dálnici nedá, jenomže ta zdarma nebyla označená a já se tehdy ocitla na Floridě poprvé v životě. Laco navigoval, samozřejmě jsme vjeli na tu zpoplatněnou, takže jsme hned příštím exitem odbočili, znovu hledali, a v takových situacích bývá Laco hned vzteklej: Jeď támhle, krávo blbá! Já se mu snažila vysvětlit, že naviguje špatně, ale špatně jsme najeli už popáté, on tvrdil, že to je moje vina, zases to posrala!, a já psychicky nevydržela – na křižovatce jsem vyhodila klíče, odešla se vyzvracet, potom čekala, co se bude dít; Laco si tam chodil v klídku, jako když hledá houby, nic ho nevzrušovalo, a já pak ty klíče musela najít...“

Konečně promluví i oholená hlava rodiny: „Ty si prostě pamatuješ, že jsem tě ve čtvrtek šestého pátý 2008 poslal o půl třetí odpoledne do prdele – takovéhle kokotiny nosíš v hlavě, k čemu ti to tam je?“

Tím Moon vyburcuje ke druhé historce: „Nedávno jsme přijeli na pumpu a já říkám: Taky bys mi někdy mohl přidat na benzin! Laco se diví, proč by mi měl něco přidávat, a já: Tak kdy jsi naposledy platil benzin? Nejmní dva roky jsi nevytáhl ani vindru! A víš, co mi na to odpověděl? Řekl: No vždyť já taky nikam nejezdím!“

I čtyřletý Bárt teď chápe, že si Laco občas vymýšlí – k moři nás přece každý den autem veze.

„Přesně to jsem řekla,“ navazuje Moon. „K moři lítáš na koštěti nebo co? A žrádlo se ti do tý držky servíruje jak?! Dostala jsem vztek, že se bojí o dvacet dolarů: A vystup!, zařvala jsem, oběhla auto, rvala jeho dveře, on viděl, že je zle, tak je držel zevnitř a nadával: Nech toho, ty krávo...“

Laco se už delší dobu tlemí: „A lidi měli uživačku.“

Moon ale zůstává vážná: „Kdyby někdo zavolal policajty, tak mě opravdu zavřou za domestic violence – lidi by ho litovali.“

Což je scénář, o kterém Laco vůbec nepochybuje: „Jo.“ příkyvuje, „já bych udělal chudátko a ty bys byla v base: Strýčenko, pustite ma, já už to nikdy neudělám!“

Laco, chodíš ty občas i v tričku?

Někdy po ránu, když je chladno, jinak na to kašlu.

Jednou jsem tě viděl do půl těla dokonce i na benzince.

Jo. A když je za kasou mladá buchta, tak se vždycky zeptám, kde tam mají pornáče.

Pornočasopisy?

Ona mi ukáže stojan, já začnu listovat a u nejtvrďší fotky říkám: „Podívej, ta s těma dvěma černočama, to je moje žena!“

Smějou se?

Ted' byla bezvadná jedna osmnáctiletá holka, která se na tu fotku koukla a řekla: „Ta se má!“ Chápeš to? Místo toho, aby mě poslala do prdele, udělala vtíp – to jsem se smál jak hovado. Byla chytrá.

A nevadí ty fóry tvoji ženě?

Vůbec, copak jsi ji ještě nepoznal? Jednou jsem dělal interview do rádia s nějakým Pokondrem, z kapsy mi čouhala indulona, Moon čekala na chodbě před studiem, a když jsme odcházeli, tak se ten moderátor ještě zeptal: „Na co máš tu indulonu?“

Já na to, že když prcám svoji ženu, tak ji musím namazat, a ona z fleku: „To je zajímavý, že jenom s tebou musím být namazaná!“ Chápeš, jak je strašně pohotová?

Zajímala tě vůbec někdy móda?

DUO KRIPL. „Tak jsme si říkali s kytaristou Sarkou Dvořákem. Byl příhrblý, tak jsme mu udělali ještě větší hrb.“

Ne. Já vždycky hlavně cvičil na trumpetu a o módu se nestaral; spíš jsme chodili orvaní – na to, jak vypadáš, sral pes....

Ale víš, kde je ulice V Kotcích? Tam bylo vetešnictví, prodávali výrobky, které nikdo nechce, ale my šli kolem s pianistou Standou Slukovským a koupili si boty – jenomže brzo jsme zjistili, že jsou to boty do rakve.

Upřímně řečeno asi nám to mohlo dojít, protože byly za pět korun, takový polopapundeklový, a obě úplně stejné, ani jedna z nich nebyla levá nebo pravá.

Pak najednou sprchlo, odlepila se podrážka, naše rakvovky zmizly, a bylo. Chodit se v nich dalo jenom do prvního deště!

Nikdy sis nekoupil dražší boty jen z toho důvodu, že se ti líbily?

Ne. Většinou to bylo tak, že jsem šel do obchodu, koupil si první, které mi byly, a ty staré jsem tam rovnou nechal – strčte si je někam, co bych s něma dělal, jdu. Ani oblečení mě v životě nezajímalo.

Na koncertech s Točrem jsi přece nemohl vystupovat v trenčlích.

To ne, v rádiu nám několikrát nechali ušít drahé obleky. Na jednom natáčení jsme si s Vobruba koupili velkou a nabobtnalou klobásu, ta praskla, tuk nám vytekl na oblek a Vobruba se rozplakal: „Nové sako za pět tisíc korun v prdeli!“

A všichni ostatní měli obrovskou radost; na to nezapomenu.

Umíš si vázat kravatu?

No jo. Ale jestli to ty neumíš, tak buď rád, protože to v životě nebudeš potřebovat; leda bys byl v Grónsku, protože tam by ti troška zahřála hrudník. Ale jinak má kravata stejnej význam, jako by sis pod krk uvázal mrtvou krysu...

A do jakých podniků jsi zval na večeri holky, když ti bylo dejme tomu pětadvacet let?

Ani si nevzpomínám, že bych nějak moc ty buchtu zval, to je takový americký styl, že ji pozveš, ale pak je z toho dverobuch.

Na žrádlo vůbec nezvat, kdyžtak na chlast, na co ji krmit?

Podchlastáš ji, aby byla povolnější, ale nesmíš do ní vrazit moc, protože kdyby z toho náhodou přece jen nic nebylo, tak budeš litovat, že jsi zbytečně prodělal peníze...

Víš ty, co je ze všeho nejhorší? Lezení do zadku ženským. To chlapi zkazili tady v Americe, protože jim lezli do prdele příšerně, a Američanky z toho tak vyrostly a jsou tak zkažené, že je nikdo nechce. Kdo má pořád poslouchat to jejich „watch me, but don't touch me“? To nepochopíš...

Sedím tuhle kousek za New Yorkem ve tři ráno po koncertě a přijdou dvě tamní typický buchtu, mladý opuchlý krávy, ta opuchlejší najednou vstane a začne dělat scény, že na ni čumím.

No co jí na to máš říct?

Já řekl: „Nečumím na tebe, ale na stěnu za tebou, protože ta vypadá stokrát líp než ty.“ A ty vole, ta málem začala bečet.

Takže přesně to je důvod, kamaráde, proč mají Američanky tak strašnou pověst: nechají se obdivovat, a jinak hovno.

DECHOVÁ SEKCE. „Ve skupině Celula se mnou na dechy hrávali taky saxofonista Petr Král a trombonista Sváťa Košvanec.“